

och presenteras fortlöpande för styrelsen och granskas av auktoriserad revisor och av förtroendevalda revisorer. Den ekonomiska förvaltningsberättelsen godkänns av styrelsen. Föreningens fullmäktigemöte tar därefter ställning till ansvarsfrihet efter rekommendation från revisorerna. Allt detta har skett i enlighet med våra stadgar.

Sektion Karolinskas frågor om föreningens ekonomi har antagit sådana proportioner att de påtagligt belastat föreningens kansli. Styrelsen har därför beslutat att ekonomifrågor tas upp i styrelsen och besvaras vid styrelsemöten. Sektion Karolinskas representanter har tyvärr avstått från att delta vid styrelseinternat och i flertalet av höstens styrelsemöten.

Styrelsen har beslutat att tillsätta en oberoende granskare av våra ekonomirutiner som ett försök att objektivt bemöta ryktesspridningen från Sektion Karolinska. Detta arbete pågår för närvarande med hjälp av Bernard Grewin, tidigare förbundsordförande och nu förtroenderevisor i Läkarförbundet.

Källberg och Blixt tar i sitt inlägg upp viktiga frågor om demokrati. Demokrati är ett sätt att fatta beslut när flera åsikter finns om hur en fråga bör hanteras. Man har rätt och skyldighet att argumentera för sina åsikter men det förutsätts också att majoritetsbeslut respekteras.

Vi hoppas att Stockholms läkarförening med detta svar kan gå vidare med respektfull föreningsdemokrati i bedrivandet av ett viktigt fackligt arbete för våra medlemmar.

För styrelsen
i Stockholms läkarförening
Thomas Flodin
Thomas.Flodin@ki.se
Gunnar Berglund
Caroline Asplund

LÄS MER Se även artikel på nyhetsplats, sidan 2338

Om svamp och smak

■ När jag gjorde lumpen vid Arméns musikpluton ägde en gigantisk och taktfast kick-off rum inuti mina välputsade kängor. Det var inflyttningsfest för en kontingent organisationer som följt mig nu i snart ett kvarts sekel: mina nagelsvampar. Ett halvhjärtat försök att bota åkomman med lokalbehandling i mitten på 1990-talet gav ingen bestående effekt, och jag har sedermera accepterat att i den mån en modellkarriär över huvud taget varit aktuell för mig så har det inte gällt mina tår. Annat än möjligtvis som skräckexempel i reklam för fotvårdsprodukter.

Emellertid gjorde det ibland ont när de förtjockade naglarna tryckte på nagelbädden eller sprack sönder. Därför bröt jag i början av hösten drygt två decenniers terrorbalans och påbörjade en peroral kur med terbinafin. Visserligen står det i Läkemedelsboken att man måste verifiera växt av dermatofyter i nagelskrap, men eftersom tidigare lokalbehandling haft övergående effekt kände jag mig så övertygad om diagnosens riktighet att jag hoppade över det steget; en infektionsläkare måste alltid ha en ursäkt för att avstå från etiologisk diagnostik. Likaså kändes det onödigt att diskutera det hela med en kollega; det gick snabbare att skriva receptet på en gång.

En snabb titt i Fass visade att det inte är vanligt med några allvarliga biverkningar. Huvudvärk, gastrointestinala besvär och hudutslag kan ju orsakas av vartenda läkemedel. Eftersom både hepatotoxicitet och påverkan på blodbildning är sällsynta tolkades det som att det inte kan drabba mig. Att det också stod att 1/100–1/1 000 kan få en smakförändring eller smakförlust var inget jag lade märke till.

I samband med en resa till Belgien efter nio veckors behandling slog det mig att allt jag åt var så försiktigt kryddat. Jag är matintresserad

Artikelförfattarens fötter efter behandlingen.

och hade sett fram emot den kulinariska dimensionen av resan och var litet besviken.

Efter hemkomsten tyckte jag att Skogaholmsbrödet bara smakade mjöl. Mina tankar för till den senaste tidens böcker, bland annat Mats-Eric Nilssons »Den hemlige kocken« om hur den storskaliga livsmedelsindustrin misshandlar råvarorna och vänjer oss vid undermåliga produkter.

Nästa iakttagelse var att filen var smaklös: tänk att Falköpings Mejeri kan misslyckas så, de som annars gör Sveriges godaste fil. Att någonting verkligen var fel med mig och inte med maten förstod jag först när jag hade lagt tacos: det smakade ingenting. Först när familjen förklarade att det tvärtom var ovanligt bra drag i köttfärsen tog jag fram Fass, insåg sambandet och satte ut behandlingen efter drygt 11 veckor.

De närmaste dagarna hade jag svårt att tänka på något annat. Oron för att smakproblemen kanske skulle bli bestående var svår att värja sig emot, trots de trösterika orden i Fass-texten: »vanligen reversibel inom veckor eller månader efter behandlingens utsättande«.

Efter några dagar började jag experimentera och prova ut vad jag kunde äta. Mögelost, stjälselleri, torkade dadlar och salamikorv var visserligen mycket mildare än normalt, men jag kunde i alla fall identifiera dem utifrån smaken. Jag provade också chips, men helst av allt skulle jag hållt lite extra salt på dem.

Man får heller inte glömma att smaken, likt alla andra sinnen, inte enbart är till för njutning. Smaken är en skyddsmekanism som gör att vi kan skilja på tjanlig och otjanlig föda. Känslan att inte vara säker på om det jag hittade i kylskåpet var bra eller dåligt innebar att jag slängde en del mat som säkert var ätbar.

De första tecknen på förbättring kom fyra dagar efter utsättandet av terbinafin. Brödet smakade åter lite grann. Men apelsinjuice och fil hade fortfarande en äcklig, fadd smak. Nu har det gått två veckor. Smaken har förbättrats ytterligare, men vissa rätter är sig inte alls lika ännu. Förhoppningsvis kommer jag dock att kunna äta julbord med kollegorna om ett par veckor.

Inget ont som inte för något gott med sig (förutom att naglarna blivit bättre). För mig har detta inneburit ny kunskap och viktiga erfarenheter. • För det första: jag har aldrig varit så medveten om hur viktigt det är för mig att laga och äta god mat. Det är mycket lättare nu att förstå vilket lidande en bestående skada på smaksinnet innebär.

• För det andra: det är handikappande att inte kunna skilja på tjanlig och otjanlig föda. • För det tredje: även biverkningar, som vid en snabb genomläsning i Fass ter sig som »mindre allvarliga«, kan vara riktigt jobbiga. • För det fjärde: det har sina sidor att vara sin egen patient när något går snett. • För det femte: om man ska behandla en relativt banal åkomma som nagelsvamp är det klokt att välja en lokal behandling snarare än en systemisk behandling som kan ha biverkningar, även om dessa är sällsynta.

Erik Backhaus

med dr, överläkare,
infektionskliniken,
Skaraborgs sjukhus,
Skövde

erik.backhaus@vgregion.se

